

DC
SUPERHERO
GIRLS™

SUPERGIRL™
SUPER HERO HIGH

LISA YEEOVA

COO
BOO

Supergirl na Super Hero High

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Lisa Yeeová
Supergirl na Super Hero High – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

na **SUPERGIRL™**
SUPER HERO
HIGH

A large, stylized red lightning bolt graphic with a black outline, pointing downwards and to the right, positioned below the main title.

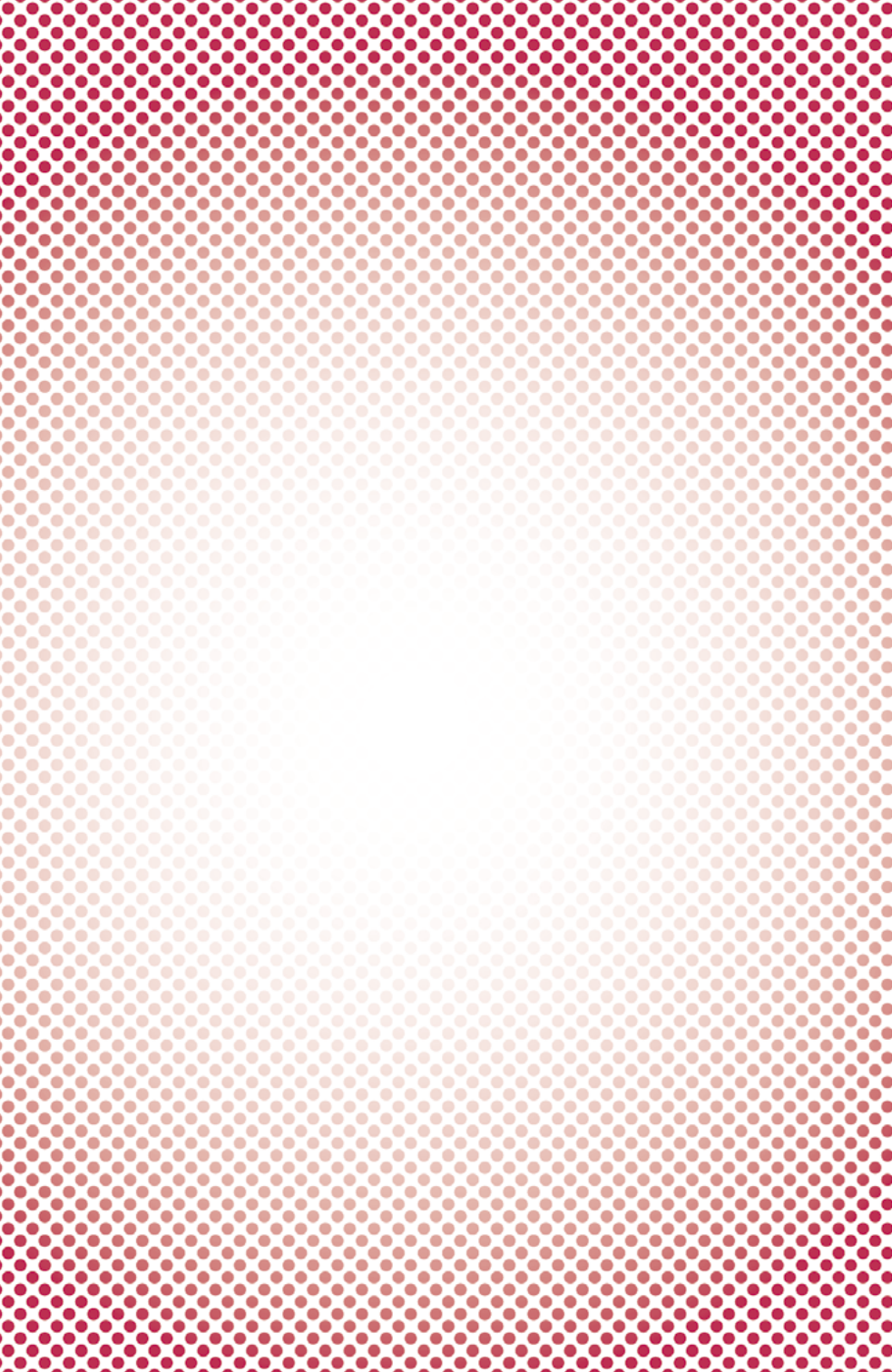
LISA YEEOVÁ

COO
BOO

The logo for COO BOO, consisting of the words "COO" and "BOO" stacked vertically in a bold, sans-serif font. To the right of the text is a stylized, grey graphic element resembling a lightning bolt or a jagged shape.

Přeložila Eva Vilches

*Věnováno mamce a tatkoví.
Díky, že jste mě vždycky podporovali ve snění.*

PŘEDMLUVA

„Wonder Woman!“ zaburácela ředitelka Wallerová.

Wonder Woman párkrát zamrkala. Co se děje, jí vůbec nedocházelo. Jásot se stupňoval, stejně jako posměšné poznámky od Cheetah, která zívla, s půvabem baletky se protáhla a omylem, nebo spíš schválně, přitom vrazila do Katanu, která jí štouchanec okamžitě vrátila. Naštěstí byla aula, stejně jako všechny ostatní budovy na Super Hero High, stavěná na to, aby vydržela nápor vetřelců, ohnivých bouří, komet i dospívajících studentů.

„Wonder Woman, prosím, pojď za mnou na pódium,“ zopakovala ředitelka s potlačovaným úsměvem. Přílišné projevy radosti se k ní nehodily. Amanda „Stěna“ Wallerová se koneckonců pyšnila tím, že vede Super Hero High s nevšedním důrazem a přesvědčením, a na lehkovážnost

u ní nezbývalo místo. Díky širokým ramenům, strohému kostýmku a praktickému účesu byla pouhá její přítomnost dostatečnou zbraní k likvidaci celého konvoje vetřelců – nebo místnosti plné rozdováděných superhrdinů ve výcviku.

Harley Quinnová z kanálu „Harley Quinn – školy stín“, vysílaném na ViewTube, se smála a natáčela Bumblebee, která přibzučela k Wonder Woman, aby ji odvedla k jevišti. „Běž, Wondy!“ křičela Bumblebee rozjařeně, když ji žlutá křídla zvedla ze země. „Víš, že Wallerová nesnáší čekání!“

Wonder Woman, která byla normálně společenská, teď stála jako omráčená a poslouchala ředitelku Wallerovou. V dlouhých hustých černých vlasech se jí třpytila zlatá čelenka. „Hrdinka tohoto měsíce projevila oddanost naší škole,“ pokračovala Stěna. „Není tu pro osobní slávu, ale pro vyšší dobro. Wonder Woman ráda nechá zazářit ostatní. A přesně tak se chová opravdový vůdce.“ V té chvíli už Wonder Woman potlačovala slzy. Na Super Hero High byla teprve pár měsíců. Její matka Hippolyta, královna Themiskyry neboli Rajského ostrova, by na ni byla pyšná. Nemohla se dočkat, až s ní bude mluvit. „Wonder Woman,“ slyšela dívka ředitelčina slova, „tvým prvním úkolem jako hrdinky měsíce bude provést po škole naši nejnovější studentku na Super Hero High. Á, tady ji máme!“

Celá aula zalapala po dechu. Wonder Woman se usmála.
Cheetah se zamračila. Harley Quinnová natáčela.
Takže ty zvěsti byly pravdivé!

**ČÁST
PRVNÍ**

KAPITOLA 1

Zdálo se, že od doby, kdy si to vesmírem svištěla do neznáma, uplynula celá věčnost. Její vesmírné plavidlo sice nezvolilo tu nejrychlejší, nejprímější trasu, ale nakonec ji dopravilo tam, kde měla být. Z cesty si toho moc nepamatovala. Místo toho se v myšlenkách vracela do minulosti, kdy byla šťastná a bezstarostná a brala většinu svého života jako samozřejmost...

Za několika slunečními soustavami od Země a pak vlevo dodělávala právě jedna mladá dívka narozeninové přání pro maminku, když vtom se rozezněla siréna. Kara tyto cvičné poplachy slychávala celý život a příliš pozornosti jim nevěnovala. Když ale matka vpadla do pokoje, viděla jí Kara ve zděšených očích, že dnes je to jinak.

„Karo!“ volala mamka a lapala po dechu. „Honem! Pojď se mnou, okamžitě!“

Bez jakýchkoli dotazů se Kara chytila matky za ruku a utíkala. Narozeninové přání upustila na zem. Stálo v něm „Nejlepší mamince vesmíru“, ale na to, aby připsala „Navždy s láskou, Kara“, už jí nezbyl čas.

Její otec přešlapoval před vesmírnou lodí. Když spatřil dceru, rozlila se mu po tváři chvilková úleva. Potom zase zvážněl. „Karo, nastup si,“ přikázal. Jeho tichý, útěšný hlas teď nahradil tón, který nikdy předtím neslyšela. Děsilo ji to. „Není čas! NASTUP SI, HNED!“

Burácivý zvuk poplašených sirén byl stále hlasitější a Kara Zor-El z planety Krypton uposlechla. Srdce jí bušilo jako o závod, když se vesmírná loď roztrásla. Loď se ale nevznášela. Chvění pocházelo z celé planety, která se otrásala v samém jádru. Rozklepanýma rukama matka Kaře kolem krku pověsila křišťálový náhrdelník. „Máme tě rádi, Karo. Víc, než si dokážeš představit,“ řekla.

Všichni včetně otce se objali.

„Ale mami, já tomu nerozumím!“ vyjekla vyděšeně Kara. U vchodu do lodi ji rodiče objali ještě pevněji. „Co se děje? Provedla jsem něco?“

„Nic jsi neprovedla,“ řekla matka a něžně jí z očí odhrnula blondátou ofinu. Tvář měla sevřenou obavami. „Vždycky vše dělej, jak nejlépe můžeš, Karo, a všechno bude dobré, slibuju. Máš srdce hrdinky.“

Její rodiče byli vždycky velmi moudří a silní. Nic ji nemohlo připravit na jejich slzy, kterých si všimla, když ji při-

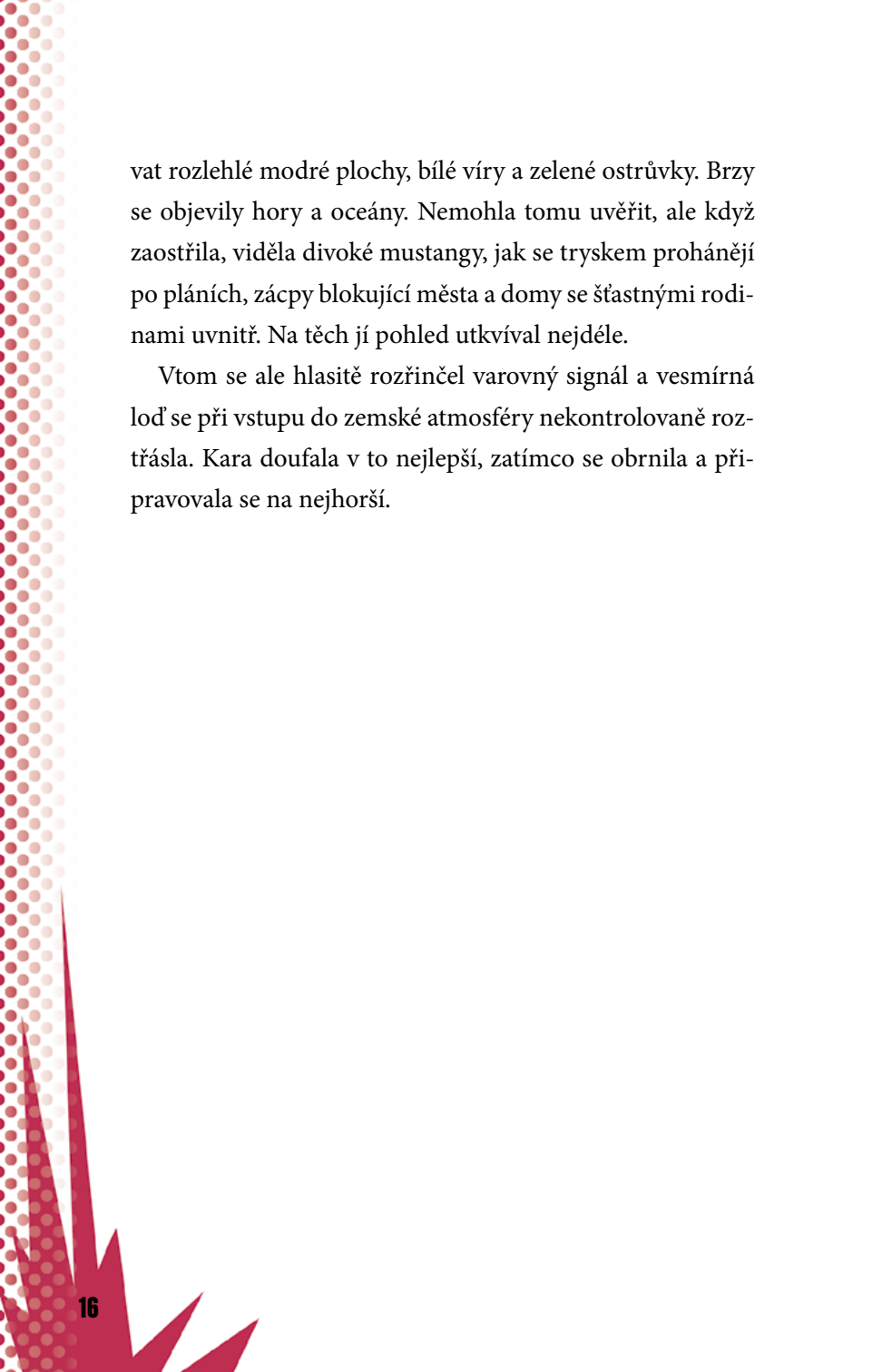
poutali k jedinému velitelskému křeslu v lodi a ustoupili. Vtom se dveře neprodyšně uzavřely a Kara zůstala uvnitř... sama. Přitiskla ruce na okénko a matka udělala totéž z druhé strany. Otec matku odtáhl jen pár vteřin před tím, než vesmírná loď odstartovala.

Než si Kara stihla uvědomit, co se děje, došlo k tak hlasité a silné explozi, že to plavidlem, které se už řítilo do temnoty, silně zatřásl. Na maličké plavidlo začaly dopadat trosky a roztočily ho jako ručičky poblázněných kukačkových hodin. Kdyby Kara neměla zapnutý pás, zcela určitě by sebou v těsných prostorách lodi házela jako hadrová panenka. Místo toho jen ztratila vědomí.

Kara neměla tušení, že se její loď rychlostí převyšující rychlost světla výrazně odklonila od kurzu. A při té rychlosti, jak měla Kara brzy zjistit, udělal čas opravdové divy.

Když se Kara probudila, pohlcovalo ji ticho. Dala by přednost ohlušujícímu hluku trosek narážejících do lodi – alespoň by ji to rozptýlilo od toho, co se dělo. Z kontrolního panelu Kara vyčetla, že míří k Zemi, planetě vzdálené 21,7 světelných let a obývané neznámým druhem zvaným člověk.

Když se blížila k atmosféře, začala autopilotem řízená loď konečně zpomalovat. Z okénka Kara sledovala, jak se planeta připomínající modrou skleněnou kuličku přibližuje. Když se na obzoru objevilo žluté slunce, zastřešila povrch Země zlatavě zářící koruna. Kara postupně začala rozezná-

vat rozlehlé modré plochy, bílé víry a zelené ostrůvky. Brzy se objevily hory a oceány. Nemohla tomu uvěřit, ale když zaostřila, viděla divoké mustangy, jak se tryskem prohánějí po pláních, zácpy blokující města a domy se šťastnými rodinami uvnitř. Na těch jí pohled utkvíval nejdéle.

Vtom se ale hlasitě rozřinčel varovný signál a vesmírná loď se při vstupu do zemské atmosféry nekontrolovaně roztrásla. Kara doufala v to nejlepší, zatímco se obrnila a připravovala se na nejhorší.

KAPITOLA 2

Dospívající Kara Zor-El se hluboko v srdci Ameriky, kde se zlaté stonky pšenice natahovaly k širé, modré obloze, cítila opuštěná. I když bylo v útulném žlutém domečku věčně veselo, Kara mohla radost jen předstírat.

Hřbetem ruky si otřela slzy a rozhlédla se po čerstvě vymalovaném fialovém pokoji plném plyšových zvířátek, z nichž některá na sobě stále ještě měla cenovku, a plakátů nejpopulárnějších hudebních skupin. I když jí řekli, že je to její pokoj, toužila Kara po domově. Návrat ale nebyl možný.

Smallville v americkém státě Kansas na planetě Zemi byl od Kryptonu hodně daleko, o čemž se už dávno přesvědčil jiný kryptonský sirotek...

Když planeta vybuchla, poslali ho na Zem. Byl tehdy ještě malé dítě, ale v dospělosti se z něj stal největší hrdina pla-

nety, která si ho osvojila. Vzali si ho k sobě Kentovi, vychovali ho a měli ho rádi, jako by byl jejich vlastní. A když jeho nadpřirozené smysly zaznamenaly, že se Kařino plavidlo noří do atmosféry, zachránil ji a přivedl ji do rodiny.

Čím to ale je, že on už byl skoro dospělý, zatímco ona byla stále teenager, a přitom oba opustili Krypton ve stejný den? „Různé trajektorie vesmírem... červí díry a podobně,“ vysvětlil Superman stále zmatené Kaře situaci. Cesta, kterou se z jejich zkázou postihnuté planety vydala Kara, trvala mnohem déle než ta Supermanova a ona na Zem dorazila téměř o dvacet let později než její kryptonský krajan!

„Až přijde ten správný čas, budu ti toho muset spoustu říct,“ oznámil jí Superman, když ji usadil na pohovku v obývacím pokoji u Kentových. Teta Martha a strýček Jonathan nervózně přihlíželi. „Teď si ale budeš muset zvyknout na život tady na Zemi. Máš schopnosti, o kterých zatím nemáš ani tušení. A budou se rozvíjet pod žlutým sluncem Země. Používej je s rozmyslem, Karo. Jsi tu v bezpečí a v dobrých rukou. Tím si buď jistá.“

Než stihla něco říct, Superman byl pryč.

Kaře se život obrátil vzhůru nohama. Její planeta a všechno, co znala a milovala, bylo zničené. Jedinou útěchou jí byl křišťálový náhrdelník od matky. Ačkoli byli teta Martha

a strýček Jonathan moc milí, poznala Kara, že ji litují. A pravdou bylo, že se litovala i ona sama. Kdo by jí to taky vyčítal? Představte si, že v jednu chvíli vyrábíte mamince narozeninové přání a hned nato vás vystřelí do vesmíru – a malým kulatým okénko vaší vesmírné lodi jako jediní sledujete zkázu vaší planety.

Protože Kara věděla, že se jí Kentovi snaží projevit co nejvíce náklonnosti, ze všech sil zkoušela vypadat šťastně a optimisticky. Aniž jí o to požádali, pomáhala jim v domě a na farmě. Dívka, která si na Kryptonu nechtěla ani stlát postel, se teď nabízela, že vypere prádlo! Tady to ale bylo jiné. Jako doma to nebylo.

Za tu krátkou dobu, kterou na Zemi strávila, se Kaře začaly dít podivné věci. Přesně jak ji Superman varoval, měla teď tak intenzivní superschopnosti, že se ze strachu, že něco nebo někoho zničí, bála i kýchnout. Kara ani nevěděla, kolik schopností má. A rozvíjely se rychleji, než si Kentovi nebo ona sama dokázali představit. Když poprvé sbírala vajíčka v kurníku, popraskala při pouhém jejím doteku. Když Kentovi potřebovali pomoc při nahánění tří zaběhlých krav, vymrštila Kara jednu omylem do vzduchu. Naštěstí vyděšenou krávu před dopadem na zem zase chytila. A potom taky poprvé vyzkoušela svůj laserový zrak. Paprsky, které Kaře vycházely z očí, byly tak silné, že když dopadly na kukuřičné pole, snesl se na městečko Smallville popcornový déšť, z čehož měli návštěvníci autokina náramnou radost.

I přes tyto nehody se však Kara jedné superschopnosti nemohla nabažít: *létání*. Ze začátku, když se ještě nechtěla příliš vzdalovat od Kentovy farmy, přelétla jen několik států. Později už létala výš a dál a zkoušela své možnosti. Při letu v ní zavládal klid a mohla vzpomínat na matku a otce a domov, který všichni tři sdíleli. Jak si ale musela stále připomínat, byla teď jejím domovem farma tety Marthy a strýčka Jonathana. Přes veškerou péči a vřelé přijetí v ní jejich projevy laskavosti vzbuzovaly ještě silnější stesk po rodičích.

To krátké období, které Kara Zor-El na farmě Kentových strávila, by se dalo přirovnat k životu kukly – bylo láskyplné a bezpečné, i když se jí schopnosti začaly brzy vymykat kontrole. V noci si před spaním častokrát říkala, jak moc se její život změnil. A i když o tom Kara ještě nevěděla, měl se brzy změnit znovu.

A red five-pointed star is positioned at the top center. Below it, a decorative graphic consists of a white curved line on the left, a red banner with white dots on the right, and a red swoosh at the bottom right.

KAPITOLA 3

Týdny plynuly a jeden den byl jako druhý. Kara vstávala brzy, aby pomohla na farmě, jedla vynikající domácí jídla a po dnech strávených skládáním žoků sena, zdviháním zemědělských strojů a stavěním kilometrových plotů chodila pozdě spát. „Jako by tu byl Clark,“ říkávala teta Martha na adresu jejího kryptonského krajana Supermana, kterého nazývala jeho pozemským jménem.

„Je to hodnej kluk,“ pochvaloval si strýček Jonathan, když leštil jednu ze Supermanových trofejí. „A na škole mu to jde, i když mu nedopřejí ani chvilku klidu.“

„Když už mluvíme o škole,“ začala teta Martha opatrně, „Karo, je čas, aby ses začala připravovat na střední. Jsme hrozně rádi, že jsi tu s námi, ale...“

Strýček Jonathan přikývl, ale oči měl plné obav, když teta

Martha pokračovala. „No, uvažovali jsme o Super Hero High. Měla bys být s lidičkama ve stejném věku. A navíc, i když tě máme moc rádi, s ovládním schopností ti nepomůžeme. Potřebuješ odborníky, kteří by tě vedli. My jsme jen smrtelníci.“

Kara zvedla oči od skicáku, do kterého kreslila obrázek rodičů. Kentovi jsou víc než jen obyčejní smrtelníci, pomyslela si. Byla to teta Martha a strýček Jonathan a ona se s nimi cítila v bezpečí. Copak se jí chtějí zbavit? Kara věděla, že její snahy o pomoc mnohdy vedly k pohromě. Bylo to kvůli té nehodě se silem na obilí? Nechtěla ho převrhnout, když do něj omylem vlétla. Když se na internetu objevilo video, ve kterém ho stavěla do původní polohy, začalo se mezi lidmi povídat, že ta dívka na videu je Supermanova sestřenice, a dokonce jí začali přezdívat Supergirl.

„Superman tu ale zůstal roky,“ protestovala Kara.

„Moje milá,“ řekla teta Martha, „tvůj bratranec k nám přišel jako miminko, a jak postupně rostl, rozvíjely se i jeho superschopnosti. Vyvíjely se pomalu několik let.“

„Zatímco tvoje síly, Karo,“ přidal se strýček Jonathan, „jsou mocnější, než si kdokoli z nás dovedl představit. A rostou den ode dne rychleji.“

Kara věděla, že jednou se škole nevyhne. Rodiče by to tak chtěli. Myslela si však, že Korugarská akademie o pár sektorů vedle by se pro ni třeba hodila víc. Chodili na ni ti nej-mocnější teenageři galaxie. A stejně jako ona byla většina

z nich nějakého mimozemského původu. Tam by se možná necítila tak... vytržená. Zdálo se ale, že Kentovi pro ni měli vyhlédnutou Supermanovu almu mater. „Jen se podívej na jejich stránky,“ povzbudil ji Jonathan.

„Myslím, že se ti budou líbit,“ dodala teta Martha a mile se na Karu usmála.

Kara se pokusila jí úsměv opětovat.

V pokoji se Kara při sledování náborového videa Super Hero High naklonila k obrazovce. Překvapilo ji, když navzdory počátečním výhradám pocítila, že ji to k té škole táhne. Vypadala přívětivě a akčně a všichni se tvářili přátelsky. Nemohla si pomoci, ale když proklikávala jejich webové stránky, nechávala se unést nadšením. Nejvíc se jí líbily stránky, na kterých figurovala Wonder Woman. Ta amazonská bojovnice byla tak silná a sebevědomá. Tak sebejistá. Na rozdíl od Kary působila Wonder Woman dojmem, že má všechno pod palcem. Kara si také na stránkách deníku *Naše planeta* přečetla o Wonder Woman články, které napsala mladá reportérka jménem Lois Laneová. Popisovaly ty nejimpozantnější záchranné akce, jimiž Wonder Woman odvracela nebezpečí hrozící městu Metropolis.

Kara dychtila po dalších informacích, a tak klikla na odkaz na cosi s názvem „Harley Quinn – školy stín“, ve kterém vystupovala copatá holka jménem Harley Quinnová a slibovala, že „Bez přestávky vám nic než Harley přinese čerstvé novinky, postřehy a drby ze života mladých superhrdi-

nů!“. Zhlédla nejdřív jedno video a potom další a další a další. Na kanále „Harley Quinn – školy stín“ byla zjevně nekonečná zásoba spotů se studenty Super Hero High, jak vrážejí do zdi a jeden do druhého, jak omylem převrhávají obrněná vozidla, pustoší chemickou laboratoř nebo chodí s účesy, které se jim ten den očividně nepovedly. Kaře se hrozně líbilo, že jí videospoty rozesmávaly – zvláště proto, že se díky nim necítila jako ta nejneohrabanější holka planety.

I tak si ale tesklivě říkala, že kdyby se mohla alespoň trochu podobat Wonder Woman, pak by tam možná zapadla. Dokonce i na Harleyiných nahrávkách kiksů vypadala Wonder Woman velkolepě.

Kara si upravila čelenku, která jí držela vlasy, aby jí nepadaly do obličeje, a zavázala si tkaničky červených kotníkových botasek. Podívala se na sebe v zrcadle a uhladila si modré tričko s rodinným erbem uprostřed. Odkáslala si, napřáhla před sebe ruku a zkusila si říct: „Ráda tě poznávám, Wonder Woman. Jmenuju se Kara Zor-El.“ A pak jen tak bez delšího přemýšlení zkusila: „Jmenuju se... Supergirl.“

Odejít na Super Hero High možná nakonec nebude až tak špatný nápad.

Zbytek odpoledne strávila Kara vyhledáváním informací. Super Hero High právě díky Wonder Woman a jejímu týmu

vyhrála stý Supertriathlon. Měla pověst školy, která vychovala ty nejlepší a nejchytřejší mladé superhrdiny. Stačilo se podívat na úspěchy jejího bratrance.

Korugarská akademie se ale také pyšnila celou řadou mocných a slavných žáků. *A navíc* se tam nepsaly testy.

Na Super Hero High ale chodila Wonder Woman. A navíc, ředitelka školy Amanda Wallerová Karu oslovila osobně a poslala jí videopozvánku, ve které ji lákala slovy: „Upřímně doufám, že se k naší rodině na Super Hero High přidáš.“

O Korugarské akademii se ale zase vědělo, že spousta jejích studentů přešla z jiné školy. Z celé sluneční soustavy přijímala nejvíc mimozemšťanů.

Bylo to těžké rozhodnutí. Bylo to ale rozhodnutí, které učinit musela. Ať už si vybere jakkoli, bude to na její život určitě mít velký dopad.

„Karo! Už musíme jít. Jsi hotová?“ volala teta Martha pod schody a vracela ji zpátky do reality.

„Ano, hned jsem tam,“ zakřičela Kara.

Rentgenovým zrakem přejela místnost, aby našla kufr, a zahlédla ho pod hromadou dek a oblečení. Rychlostí vichřice si sbalila, uklidila si a za chvíli stála nad schody.

„Už jdu,“ volala a hned nato zakopla a skutálela se ze schodů. Kufr se rozlétl vzduchem, cestou se otevřel a vysypal se z něj celý jeho obsah, včetně brožury Korugarské akademie.

„Děkujeme, že zvažujete studium na Korugarské akademii!“ zanotoval robotický hlas z brožurky, jak tak svištěla místností. „Korugarskou akademii, vaši vzdálenou destinaci vyššího vzdělání, najdete na vesmírném sektoru 1417. Zkoušky jsou u nás volitelné! Žádné známkování! Uděláme z vás to nejlepší, protože s ničím horším se nespokojíme. Přijďte se k nám na Korugarské akademii!“

Když se Kara snažila kufr a jeho obsah pochytat, narážela u toho do zdí, ničila nábytek, rozbila sbírku keramických soviček tety Marthy a srazila polici se starožitnými železnými lucernami strýčka Jonathana.

„No, to bylo velkolepé!“ poznamenala teta Martha, když vylézala zpod stolu v jídelně.

Kara si prohlížela způsobenou zkázu. Vypadalo to, jako by se domem prohnal hurikán. A možná se jím opravdu prohnal – jmenoval se Supergirl.

„Díky, žes nám pomohla se zbavit všech těch starých krámů,“ utrousila teta Martha vesele. „Takhle máme alespoň záminku si pořídit novou výzdobu!“

Strýček Jonathan přišel ze stodoly a rozhlédl se po místnosti. „Pěkná práce!“ řekl bez jakékoli známky podivu nad tím nepořádkem.

Supergirl svěsila hlavu studem.

„Super Hero High ti pomůže schopnosti ovládnout,“ slibovala teta Martha a položila jí ruku kolem ramen. „Bude se ti tam moc líbit.“

„Vycházejí odtamtud ti nejlepší superhrdinové,“ dodal sebevědomě strýček Jonathan.

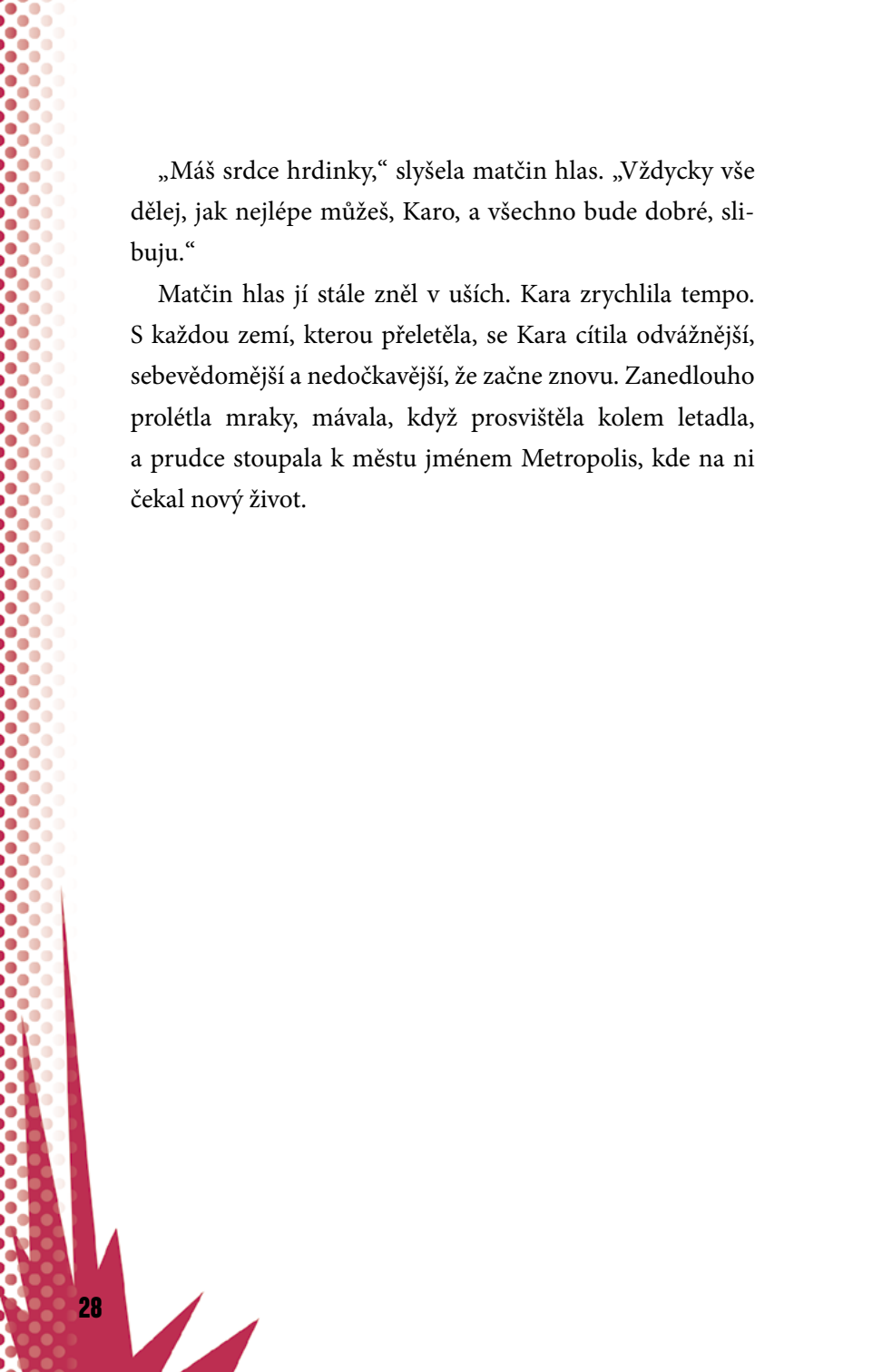
Kara znejistěla. Věděla, že úroveň Super Hero High je nesmírně vysoká. Tvrdý výcvik, nekonečné zkoušky, tlak, který na studenty vyvíjeli, aby uspěli... Ona je jen obyčejná holka z Kryptonu, která své nejzákladnější schopnosti neumí ovládat. Co když superhrdinkou být nechce? Zeptal se jí na to někdo?

Jak bych se asi tak mohla stát superhrdinkou? říkala si Kara. *Nedokážu ani zabránit tomu, aby moje superjá nezpůsobilo superpohromu.*

Podívala se na brožurku Korugarské akademie, která ležela na zemi. „Přidej se k nám... přidej se k nám... přidej se k nám...“ Kara ji popadla, hodila ji stranou a doufala, že si toho Kentovi nevšimli.

Rozloučila se s tetou a strýčkem a s kufrem v ruce vystoupala k obloze. Párkrát obletěla planetu, aby setřásla nejistotu. Když se podívala pod sebe, všimla si, jak krásná planeta Země je. Vypadala jako barevná prošívaná deka ušitá z pozoruhodných krajin a kultur. Nastražila supersluch a zaposlouchala se do hudby na různých kontinentech. Pozastavila se, když zaslechla dívku v přibližně stejném věku, jak hraje na housle s takovou vášní, že pouhý poslech Karu posílil.

Kara instinktivně sevřela svůj křišťálový náhrdelník. Ten se rozzářil. Kéž by to mohli zažít její rodiče. Otec vždycky chtěl cestovat. Kéž by to tak mohli prožívat spolu.

„Máš srdce hrdinky,“ slyšela matčin hlas. „Vždycky vše dělej, jak nejlépe můžeš, Karo, a všechno bude dobré, slibuju.“

Matčin hlas jí stále zněl v uších. Kara zrychlila tempo. S každou zemí, kterou přeletěla, se Kara cítila odvážnější, sebevědomější a nedočkavější, že začne znovu. Zanedlouho prolétla mraky, mávala, když prosvištěla kolem letadla, a prudce stoupala k městu jménem Metropolis, kde na ni čekal nový život.

KAPITOLA 4

Na sto mil zahlédla Kara svým teleskopickým zrakem vělou, přivětivou záři ikonické Ametystové věže školy. V jedné ruce svírala kufr a druhou instinktivně držela svůj křišťálový náhrdelník. Rozzářil se tak jasně jako samotný Ametyst. Před přistáním se Kara zastavila, aby skrz mezeru mezi mraky nakoukla dolů. Poznala Harley Quinnovou z programu „Harley Quinn – školy stín“, která se přemety stranou řítila k hlavní budově. Při pohledu na Harley se jí zatočila hlava a najednou se nemohla dočkat, až bude patřit na Super Hero High. Nabitá energií se Kara vrhla střemhlav dolů a zakřičela: „Juchúúú!!! Ahóóój!“ Pozvedla ruku a zamávala... přičemž upustila kufr.

Kara rychle slétla dolů, aby ho zachytila, ale podařilo se jí jen vrazit do Ametystové věže, odrazit se od jídelny a bez-

vládne přistát na zemi s obsahem kufru roztroušeným po celém školním areálu.

„Jsi v pořádku?“

S Karou se všechno točilo. Posadila se a otevřela oči. Byla si jistá, že něco vidí – nebo nevidí! Slyšela nějaký hlas, ale odkud přicházel? A potom si toho všimla: Poletovala kolem ní malá včelka. Kara kolem sebe začala mávat rukama, aby ji odehnala.

„Héj!“ protestovala včela.

Kara jen zírala, když se včela přeměnila v dívku přibližně v jejím věku. Na slunečním světle se superhrdince třpytila žlutá křídla a černé vlasy jí oživovaly zlaté lokny medové barvy.

„Jsem Bumblebee. A nechci ti ublížit,“ řekla dívka. Její hlas zněl přátelsky a úsměv měla upřímný. Pokynula k dívce s hustými zrzavými vlasy a zelenými šatečkami přes zelené legíny. „Tohle je Poison Ivy. Jsme tu, abychom ti pomohly!“

Poison Ivy poklekla, předala Kaře kytici a pobídla ji, aby si k nim přičichla. „Její vůně tě postaví na nohy,“ řekla a Kaře se skoro ani nepodívala do očí.

Kara zanořila nos do pugetu, zhluboka se nadechla a vychutnávala si květinovou vůni. Už teď jí bylo líp.

„Díky. Já jsem... jsem Supergirl.“

A bylo to.

Opravdu to řekla.

Představila se jako Supergirl!

Než si stačila ten okamžik vychutnat, padl na ni obrovský stín.

Poison Ivy a Bumblebee vyskočily a zpozorněly.

„Studentky, zahajte protokol kontroly škod!“ zaburácel ženský hlas. Supergirl poznala ředitelku Amandu Wallerovou ze školních videí. „Wonder Woman, provedeš inspekci Ametystu!“

Supergirl zalapala po dechu. Dívka mířící přímo k věži nebyla nikdo jiný než Wonder Woman! Osobně! Letěla se sebevědomím a rozhodností, o jaké se mohlo Supergirl zatím jenom zdát. Hrozně se s ní chtěla setkat, ale Wonder Woman byla příliš zabraná do svého úkolu, než aby se zastavila na pokec.

„Bumblebee, zkontroluj mikroskopické škody,“ pokračovala Wallerová. „Barbaro! Kde je Barbara Gordonová?“

„Tady!“ zavolala dívka s kaštanovými vlasy. Upravila si brýle a pak z opasku s pomůckami vytáhla mikropočítač. „Já vím, mám zkontrolovat elektrotechniku. Už se na tom pracuje!“

Ředitelka se otočila k obrovské gorile, která se k nim těžkopádnými kroky blížila. Sportovní sako, které měla na sobě, jí bylo poněkud malé. V náprsní tašce měla zastrčený červený kapesník. „Zástupce Grodde, postaráte se o to?“ zeptala se. Gorila zavrčela, přikývla a zakousla se do bambusového výhonku.

„Všechno ještě jednou zkontrolujte,“ přikázala Wallerová.

„Jakákoli prasklina by mohla mít katastrofální následky. Ten Ametyst má v sobě víc energie než jaderná elektrárna – dost na to, aby padouchům rozšířil arzenál na stonásobek. Shromáždění začíná co nevidět. Musím jít! Někdo té nové studentce pomozte!“

Supergirl, která stále svírala květiny, se s pomocí Poison Ivy a Bumblebee postavila. Nasadila rozzářený úsměv a ujistila je: „Jsem v pořádku, opravdu!“

„Tím si nejsem tak jistá,“ řekla Poison Ivy. „Doprovodíme tě do auly. Dneska nás čeká velká událost!“

KAPITOLA 5

Když ji uváděli do auly, rozhlížela se Supergirl po ostatních mladých studentech. Zdálo se, že tu spolu všichni dobře vycházejí, ať už to byli lidé, mimozemšťané, stroje, zvířata nebo jejich kombinace. Supergirl měla na Kryptonu spoustu přátel. Byla známá tím, že byla přátelská a optimistická. V jiném světě a čase by tohle mohla být její střední škola. Místo toho tu ale byla za nováčka.

Supergirl byla rozhodnutá udělat dobrý dojem, a tak se zhluboka nadechla a nechala smutek přejít v úsměv. Když Wallerová začala mluvit o hrdince měsíce, nastalo v aule ticho. Všichni hleděli vpřed a s napětím čekali na oznámení.

„WONDER WOMAN!“ zvolala ředitelka. Aulou se rozezněly strhující jásoty a Supergirl se opřela o zeď.

Wonder Woman, vyzařující sílu i půvab zároveň, převza-

la na pódiu cenu hrdinky měsíce. Osobně byla ještě charizmatičtější než na videích.

„Wonder Woman, jedním z tvých prvních úkolů jakožto hrdinky měsíce je provést po Super Hero High naši nejnovější studentku,“ informovala ji Wallerová.

Novou studentku?

Supergirl se napřímila. Ještě než stačila Wallerová dokončit větu, už poskakovala uličkou s takovým nadšením, že si zakopla o tkaničky a bezvládně se svalila na zem. Srazila několik učitelů, kteří následně nabourali do komisaře Gordona a ještě jednoho učitele, který vrazil do prvních dvou řad studentů a vymrštil je do vzduchu. Zavládl chaos, Harley Quinnová propukla v chraplavý smích a všechno natočila pro svůj kanál „Harley Quinn – školy stín“.

Létaví superstudenti se vzpamatovali, ještě než dopadli na zem, ukázkovým manévrem zastavili pád a pozachraňovali i své spolužáky. K místu přispěchali i další letci ze školy, aby pomohli spolužákům ve vzduchu, odvrátili hrozící katastrofu a předvedli úchvatnou synchronizovanou záchranu.

Supergirl se přiřítla k Wonder Woman. Cestou dvakrát zakopla, ale hned se zase narovнала, jako by se nic nestalo. Oči jí zářily, když Wonder Woman podala ruku.

„Jsem tvou obrovskou, obrovskou, obrovskou fanynkou!“ vyhrkla dívka. „Jsem tak *strašně* ráda, že tě poznávám, Wonder Woman! Doufám, že budeme kamarádky! Co myslíš? Prosím, řekni, že ano!“

„Ano, samozřejmě,“ přisvědčila Wonder Woman s úsměvem.

Modré oči Supergirl zářily štěstím.

Zatímco studenti aplaudovali, narovнала si ředitelka Wallerová límec břidlicově šedivého saka a odkašlala si, aby je utišila. „Supergirl,“ řekla a znovu nabyła kontrolu nad místností. „Vítej na Super Hero High. Doufáme, že se ti bude na nové škole líbit a že budeš studium zvládat na jedničku. Wonder Woman ti bude po ruce a pomůže ti, s čímkoli budeš potřebovat.“ Wonder Woman se na Supergirl usmála a ona jí úsměv opětovala. „Chtěla bys ostatním studentům něco říct? Něco, co bys na sebe ráda prozradila?“

Supergirl se rozhlédla po publiku. Všichni se dívali na ni. Měla by jim říct, že přišla o rodiče a celou planetu? Nebo že je nervózní z toho, že je na tak prestižní střední škole nová? A že se bojí?

Všichni čekali, až promluví. Supergirl se podívala na Wonder Woman, která na ni kývla, aby ji povzbudila. Supergirl polkla a pak rozzářeně pronesla: „Mám hroznou radost, že jsem na Super Hero High. A tak strašlivě mě mrzí, že jsem zakopla. Vlastně byste mi místo Supergirl mohli spíš říkat Superpackal, úplně bych to pochopila!“

V aule se ozval milý smích a Supergirl zahřálo mnoho úsměvů.

To odpoledne Wonder Woman dostála svému slibu a provedla Supergirl po škole, představila ji studentům a personá-

lu a dokonce se s ní podělila o pár užitečných poznatků o komplikovaných věcech.

„Tohle jsou cereálie,“ řekla Wonder Woman, když procházely jídelnou. Supergirl obdivovala pestrobarevné tvary a velikosti nasypané v tlustých, průhledných tubách. „Můžeme jich sníst, kolik chceme! Já ty různé příchutě ráda míchám.“

Supergirl přikývla. Možná že když bude jíst hodně cereálií, bude víc jako Wonder Woman?

„Tohle jsou kluci,“ řekla Wonder Woman a ukázala na Green Lanternu a Flashe.

„Ahoj Wonder Woman,“ zavolal Flash a přátelsky jí zamával. „Vítej na Super Hero High.“

Wonder Woman Supergirl pošeptala: „Kluci jsou úplně stejní jako my holky, jen jinačí.“

Supergirl přikývla. To už někde slyšela.

„Tohle je knihovna,“ pokračovala Wonder Woman. „Jsou tu téměř všechny knížky světa.“

Všechny? zauvažovala Supergirl. „I knížky o Kryptonu?“

„To je co?“ zeptala se Wonder Woman a naklonila se k ní.

Supergirl se najednou zastyděla. Stála koneckonců po boku svého idolu, který ji prováděl po škole, a dokonce s ní mluvil, jako kdyby byly kamarádky. *Kamarádka by se mi opravdu hodila*, pomyslela si Supergirl.

„Když poznáš někoho nového, podáš si s ním ruku,“ vysvětlovala Wonder Woman, když pokračovaly dál. „Takhle!“

Když přistoupila k několika studentům s napřaženou rukou, někteří z nich utekli, jiní strčili ruce do kapes a většina jednoduše předstírala, že ji nevidí. Miss Martian takové štěstí neměla. Ruka se jí chvěla, když ji Wonder Woman uchopila do své a zatřásla s ní tak rázně, že se jí hlava pohupovala ze strany na stranu, až prostě zmizela. Doslova.

„Jejda! Kam se poděla?“ divila se Wonder Woman. „Neviditelnost musí být senzační schopnost. Což mi připomíná, že už musím taky zmizet. Moc ráda jsem tě poznala, Supergirl. Když budeš chtít něco vědět, klidně se zeptej. A říkej mi prosím Wondy. Tak mi tu říkají všichni kamarádi!“

„Wondy, co zname–,“ začala Supergirl. Ale Wonder Woman už byla pryč.

Postávala sama u své skříňky – soukromého prostoru v druhém patře úložných přihrádek, blízko stropu, protože byla letec – a nevěděla, co má dělat. Ulevilo se jí, když k ní přiletěla Bumblebee. „Jsi v pohodě?“ zeptala se, jenže vtom se někdo vynořil zpoza rohu a zavolal.

„Supergirl, jsem Barbara Gordonová. Přišla jsem ti dát kód ke skřínce,“ prohodila Barbara. „Můžu ti taky pomoci se všemi technickými záležitostmi.“

„To je pravda,“ řekl potichu nějaký hlas. Supergirl se otočila, ale nikoho neviděla. „To jsem já,“ dodala Miss Martian mírně, když se před ní znovu objevila. Nesmělá zelená holka vypadala po intenzivním přivítání Wonder Woman po-

někud otřesená. „Umím číst myšlenky. A ano, je to tak – opravdu tu všichni jsou tak hodní a nápomocní. Teda, skoro všichni.“

Supergirl si všimla, jak si jí prohlíží dívka v nádherných levandulových šatech. Ta tedy přátelsky nevypadala. Miss Martian zase zmizela.

„Star Sapphire si nevsímej,“ pošeptala jí Bumblebee do ucha. „Je bohatá a rozmazlená, a tak to možná nebude ta nejlepší kamarádka na světě.“

Supergirl si toho všimla, ale zároveň si připomněla, že po všem, co se jí za poslední měsíc stalo, si chtěla – nebo spíš *potřebovala* – udělat co nejvíc kamarádů. Toužila po celých zástupech.

„Ahoj!“ pozdravila ji tedy Supergirl a zamávala.

Star Sapphire na ni téměř nepostřehnutelně kývla. Když se jí na prstu rozzářil fialový prsten, cítila Supergirl spokojenost už jen z toho, že jí byla nablízku. Když se ale Star otočila zády a odešla pryč, ocitla se Supergirl zase sama.